

КРАДЕЦЪТЪ

Една вечерь майката и бащата на Васка тръгнаха да отидатъ у вуйчови му. Вуйчо му бѣше боленъ. Трѣбваше да го навестятъ.

— А кой ще пази кжщата? — загрижи се майката.

— Азъ! — извика Васко.

— Не те ли е страхъ? Да повикаме и леля ти при тебе?

— Не, мамо! Азъ не се боя.

— Нищо страшно нѣма, — обади се бащата. — Ние скоро ще се върнемъ.

Бащата и майката излѣзоха. Васко заключи пжтните врата, пхна ключа въ джеба си и тръгна изъ коридора. Върви и мисли. Не е шега! Цѣла кжща трѣбва да пази. Влѣзе въ стаята и седна да чете урока си. Чете и се услушва. Услушва се и мисли:

— Това крадцитѣ не се шегуватъ. Съвсемъ тихо влизатъ, на прѣсти ходятъ. Кой ги знае, току вижъ влѣзли, промѣкнали се и вдигнали я на Васко шапката, я палтото му, я новитѣ обуца на майка му. Пъкъ по-нѣкога и подъ креватитѣ отъ по-рано влизатъ. Спотайватъ се и чакатъ да се стѣмни. Всички да заспятъ. Тогава излизатъ, взиматъ най-хубавитѣ дрехи и димъ да ги нѣма.

Васко приледнѣ. Ами ако нѣкой се е скрилъ вече подъ неговия креватъ? Васко спрѣ дѣха си, наведе се и погледна. Слава Богу! Нѣмаше никой. Васко пакъ започна да чете. Чете и се услушва. Услушва се и мисли: — Ами ако крадецътъ се е скрилъ не подъ кревата, а въ долапа.

Той скочи, отвори долапа, надникна подъ масата, прегледа всички кжтчета на стаята. Нѣмаше никого. Васко седна пакъ на мѣстото си, но вече не му се четѣше.

Изведнажъ се чуха стѣпки. Нѣкъде въ коридора. Васко си глътна езика. Ами сега? Услуша се. Навсѣкъде бѣше тихо. Сигурно, крадецътъ мислѣше на-къде да отиде.

Васко се приближи на прѣсти до вратата на стаята и я заключи. Но тъкмо си отдѣхна, изведнажъ стѣпкитѣ въ коридора се чуха отново. Пакъ утихнаха. Пакъ се чуха. Сега до самата врата.

— Крадецътъ! Това е сигурно крадецътъ! — помисли Васко. — Добре, че заключихъ вратата!

Васко погледна къмъ ключалката. Ами ако крадецътъ има другъ ключъ? Крадцитѣ всѣ-